

Interessante tijden

Nieuwjaarstoespraak 2010

Dames en heren,

2010. Het wordt vast en zeker weer een heel bijzonder jaar. We leven immers in interessante tijden.

Welkom op de nieuwjaarsreceptie van Stadsdeel Bos en Lommer. Welkom op de laatste nieuwjaarsreceptie van het stadsdeel. Het grote aftellen is nu toch echt wel begonnen. Over exact 102 dagen houdt het stadsdeel op te bestaan. Volgens sommigen is dat misschien jammer, sommigen onder U maakt het niets uit, maar hoe dan ook: het is niet anders.

Twee jaar geleden, in januari 2008, opende ik mijn nieuwjaarstoespraak met de zinsnede: "Kleine kinderen worden groot". Dat ging toen over het, tussen aanhalingstekens, "volwassen" worden van Bos en Lommer. We waren net achttien jaar oud, en de hele toekomst lag nog voor ons open. En inmiddels kennen we die toekomst. Per 1 mei gaan we op in een groot nieuw stadsdeel West. Nu worden we echt groot.....

Laat ik vandaag, voor de verandering, eens eerlijk zijn: ik ben er nog steeds niet onverdeeld gelukkig mee dat Bos en Lommer wordt opgeheven, en opgaat in dat nieuwe stadsdeel West. Ik vind dat nieuwe stadsdeel nog steeds wel heel erg groot. En eerlijk gezegd vind ik het ook jammer dat de meest poëtische naam van een stadsdeel, namelijk 'Bos en Lommer', zal verdwijnen. Ja, u hebt gelijk, ik word op mijn oude dag een beetje een conservatieve ouwe man die er gewoon moeite mee heeft dat zijn Bos en Lommer, zijn dorp aan de snelweg, nu echt snel weg is, en ophoudt te bestaan.

Maar is dat nu eigenlijk wel zo? Houdt Bos en Lommer op 1 mei op te bestaan? Welnee. Natuurlijk niet. Op 30 april staat mijn huis gewoon, zoals altijd, aan de Admiraal de Ruijterweg, en op 1 mei staat het daar, net als de afgelopen 100 jaar, nog steeds. In april zit mijn dochttertje iedere morgen om half negen bij juf Yvonne in groep 1 van de Multatulschool, en in mei ook nog. En mijn vrienden blijven hopelijk na 1 mei, ook als ik geen stadsdeelvoorzitter meer ben, nog steeds mijn vrienden. En thuis is, waar je vrienden zijn. Bovendien: deze wijk zal in de volksmond, en zeker in de mijne, nog heel lang heel gewoon Bos en Lommer blijven heten, zoals de Pijp nog steeds de Pijp heet. Is het dan eigenlijk wel erg dat het stadsdeel ophoudt te bestaan?

Dames en heren,

Één ding is duidelijk: die fusie, die interesseert de meeste mensen geen zier. De meeste mensen, en ook de meeste mensen in Bos en Lommer, hebben niet zoveel met politiek, laat staan met lokale politiek, laat staan met stadsdelen. En laat ik nog een keer eerlijk zijn: ik ben gedurende het overgrote deel van mijn leven ook zo iemand geweest. Ik dacht heel lang dat lokale politiek zich alleen bezig hield met

de kleur van de viooltjes in de plantenbakken. Maar ik had het mis. Een stadsdeel kan, als lokale overheid zoveel goeds, maar ook zoveel fouts, doen.

De lokale overheid doet, of laat, dingen die mensen rechtstreeks raken. Op de straat voor hun deur, op de school van hun kind, op de taalles van hun moeder. Je kunt het als lokale overheid, als stadsdeel, behoorlijk verknoeien. En ook in Bos en Lommer is bij tijd en wijle ongetwijfeld wel eens iets flink verknoeid.

Maar is het nu goed geweest dat Bos en Lommer bestaan heeft? Heeft het stadsdeel iets toegevoegd? Heeft ons aller betrokkenheid, die inzet van al die mensen die hier vandaag staan, van al die vrijwilligers, van al die actieve buurtbewoners, van al die ambtenaren, van die politici, heeft al dat gepraat, al die energie, hebben al die avonden, al die vergaderingen, hebben die nut gehad? Hebben we, met andere woorden, met z'n allen iets toegevoegd? Was het zinvol? En mijn antwoord op die vraag luidt volmondig: Ja. Ja, het is goed geweest dat ons stadsdeel als stadsdeel heeft bestaan.

Beste mensen,

Ik heb het al wel eens eerder gezegd: ik ben niet geboren in Bos en Lommer, ik ben zelfs niet eens aanwezig geweest bij de geboorte van Bos en Lommer in 1990. Ik ben hier zelf pas in 1992 komen wonen en ben dus een eerste generatie allochtone Bos en Lommeraar. Ik ben echter wel al veel langer Amsterdammer en ik weet hoe Amsterdam er aan het eind van de jaren tachtig bij lag, hoe Amsterdam-West er bij lag, hoe Bos en Lommer er bij lag. Er was onvoldoende aandacht voor West, er was onvoldoende aandacht voor Bos en Lommer. En als gevolg daarvan lagen de straten en huizen er verlopen bij.

Sinds de komst van de stadsdelen is daar wel het een en ander veranderd. Er is zelfs heel veel veranderd. De problemen van een wijk als de onze, maar vooral ook de kansen, zijn terecht gekomen op de politieke agenda. Er is geld gekomen voor Bos en Lommer, er is aandacht gekomen, en de positieve gevolgen daarvan zien we om ons heen. Bos en Lommer vernieuwt. Kijk maar naar dit plein, kijk maar naar de overkant van de straat wanneer u dit pand verlaat. Het is voor de wijk Bos en Lommer goed geweest dat er een stadsdeel kwam.

Ik vind dat we het met zijn allen goed hebben gedaan. Als ik naar allerlei indicatoren kijk, gaat het steeds beter met Bos en Lommer. En het gaat de laatste jaren op allerlei terreinen steeds sneller steeds beter met Bos en Lommer. Ons aller inzet van de afgelopen jaren begint zijn vruchten af te werpen. Terwijl we jarenlang in allerlei Amsterdamse statistieken ver onderaan bungelden, beginnen we nu langzamerhand een redelijke 'middenmoter' te worden. Allerlei positieve ontwikkelingen in Bos en Lommer gaan snel. Een goeie uitgangspositie om ook in het nieuwe stadsdeel ons als wijk verder te ontwikkelen. En zo'n nieuw en groter stadsdeel biedt weer allerlei nieuwe kansen, biedt weer allerlei nieuwe mogelijkheden om problemen aan te pakken.

En ik ben er heilig van overtuigd dat we nu niet zouden zijn geweest waar we nu zijn als er geen stadsdeel Bos en Lommer was geweest. Zonder de onvermoeibare inzet van lokale mensen was er nooit een Bos en Lommerplein gekomen, werd de Kolenkit niet vernieuwd, was Collage aan de overkant niet

gebouwd. En om het even persoonlijk te maken: ik kijk zelf dan ook met plezier en tevredenheid terug op de afgelopen tien jaar waarin ik mij zelf tegen Bos en Lommer aan heb bemoeid. Het was niet alleen zinvol, het was vooral ook leuk om met allerlei mensen bezig te zijn in mijn eigen, in onze eigen buurt. Want dat blijft voor mij toch steeds de charme van lokale politiek, de charme van mijn dorp aan de snelweg, de charme van zo'n klein stadsdeel.

Er onstaat over een paar maanden een nieuw en groter stadsdeel. We zullen, zoals we hier bij elkaar staan, nieuwe mensen gaan leren kennen, nieuwe samenwerkingsvormen gaan ontdekken, nieuwe inzichten opdoen. En we gaan veel van elkaar leren: wij in Bos en Lommer van hen in Westerpark, zij in de Baarsjes van hun bureaus in Oud-West, etcetera, etcetera. En laat onze uitdaging voor de komende jaren steeds weer zijn om het betere, het beste van wat er in onze vier stadsdelen gebeurt, te behouden.

En nog steeds komen er in Bos en Lommer mooie dingen tot stand, mooie dingen waarvan we op moeten passen dat we ze weten te behouden in het nieuwe stadsdeel: een bewonersredactie voor de stadsdeelkrant bijvoorbeeld, of een toezichtsproject zoals Connect dat doet, of alle manieren waarop we de afgelopen jaren, met vallen en opstaan, handen en voeten hebben geprobeerd te geven aan de idee van 'meespraak'. We moeten het goede, of zo u wilt: het betere, zien te behouden in het grote nieuwe stadsdeel. En tegelijkertijd moeten we in al die grootheid het zicht op het kleine, het individuele, het lokale niet verliezen. Er zijn nog steeds mensen, straten en buurten waar het nog steeds niet goed mee gaat.

Bos en Lommer yuppificeert in hoog tempo. Op een bepaalde manier is dat heel prettig. Tegelijkertijd is het voor mij ook een groot punt van zorg. We hebben hier in Bos en Lommer nog steeds veel mensen die het niet zo goed hebben, waar het niet zo goed mee gaat, die problemen hebben. En hoe zorgen we er de komende tijd voor dat ook die mensen voldoende aandacht blijven krijgen? Hoe zorgen we ervoor dat de toenemende tweedeling tussen de 'have's' en de 'have not's' in Bos en Lommer niet nog groter wordt? Hoe zorgen we er voor, ook in dat grote, nieuwe stadsdeel, dat mensen elkaar wel blijven ontmoeten, blijven leren kennen, blijven waarderen als buurtgenoten onder elkaar? Dat is een hele grote uitdaging die ik graag mee zou willen geven aan onze opvolgers, aan de nieuwe Raad en aan de nieuwe stadsdeelorganisatie.

Dames en heren,

2010 wordt een spannend jaar voor ons zoals we hier staan. Wat gaan de verkiezingen ons brengen? Wie zal volgend jaar op deze plek staan? Wat gaan we als bewoners merken van die fusie? Wat gaan de ambtenaren er van merken? En voor een aantal van ons, waaronder voor mij persoonlijk, geldt: "Wat gaan we na 1 mei doen? Wat ga ik na 1 mei doen?" In ieder geval hoop ik oprecht dat wij, als bewoners van Bos en Lommer, na 1 mei zo min mogelijk last van de fusie zullen hebben. Ik ben dan ook erg blij dat het stadsdeelkantoor van het nieuwe stadsdeel West in dit gebouw komt. De komende maanden moet er nog heel wat gepast, gemeten en verbouwd worden, maar dan zullen hier bijna alle ambtenaren van het nieuwe stadsdeel een plek in en rondom dit gebouw gevonden hebben. En de bedoeling is dat de inwoners van West zo min mogelijk

last hebben van de fusie, maar er zo snel mogelijk de vruchten van gaan plukken, bijvoorbeeld in de vorm van betere dienstverlening.

Vrienden en vriendinnen,

Van de Nassaukade tot de Hoofdweg, van de Spaarndammerdijk tot de Overtoom: deze zomer heb ik het nieuwe stadsdeel West doorkruist. Ik heb op zonnige dagen in het Erasmuspark en het Westerpark in het gras gelegen, en diepzinnig in het water van de Houthavens en de Kostverlorengracht gestaard. Ik heb wijn gedronken op het terras van Edel in de Baarsjes en bier op dat van het WG-Café in Oud-West. Ik heb heerlijke salades gegeten bij Podium Mozaïek in Bos en Lommer en verrukkelijke broodjes bij de Bakkerswinkel in Westerpark. Ik heb de zon zien ondergaan vanaf het drijvende terras van Fossa in de Erasmusgracht. Ik voelde mij op vakantie in mijn eigen stad.

Ik heb de Jan Evertsenstraat verkend, heb gewinkeld op de Bos en Lommerweg en ben over de Spaarndammerstraat en de Kinkerstraat geslenterd. Ik heb bij de voetballers staan te kijken op het GWL-terrein en naar skaters op het WG-plein. Ik ben langs de krioelende kindermassa in het Gibraltarbadje gefietst en ik heb met mijn dochttertje gespeeld in de speeltuin Plan West. En hoewel ik hier al bijna achttien jaar woon, en veel van deze plekken al heel lang ken, ben ik opnieuw verliefd geworden: verliefd op West. Een groot, nieuw en prachtig stadsdeel waar al heel veel is, nog heel veel kan, en ook nog heel veel moet. Voorwaar: een schitterende uitdaging voor 2010 en verder.

De mensen die mij wat beter kennen weten dat 2009 voor mij persoonlijk geen goed jaar was. En van sommigen hier in de zaal weet ik dat dat ook zij 2009 graag zo snel mogelijk achter zich laten. Maar we blijven optimisten en we blijven doorgaan. En daarom wil ik samen met u het glas heffen op een gezond, gelukkig en constructief 2010 in Bos en Lommer, ons aller dorp aan de snelweg, onderdeel van het grote, nieuwe en prachtige stadsdeel West.

Dames en heren, ik wens ons allen een heel gelukkig 2010.

Jeroen Broeders

Bos en Lommer, 19 januari 2010